

Literární příloha Splav!u
číslo 3 08/07/09

Básníci z internetu – Ladislav Zedník

Od dnešního čísla budeme v literární příloze otiskovat díla autorů publikujících na internetových literárních serverech, kteří v pátek odpoledne vystoupí na zahradě Šrámkova domu v rámci společného čtení. Dnes představujeme tvorbu Ladislava Zedníka.

„Píšu několik let, psaní – anebo přesněji: poezii – vnímám jako samozřejmou součást všednodenního života. Rád čtu básně, k nimž cítím důvod se vracet, mám rád básně, které když si přečtu, uhranou mi svou vnitřní magií a později vytanou ve chvíli, kdy se mi stanou; a konečně: mám rád básně, které nejsou změtí filozofujících gnóm, nepoučují, ale prohlubují mé prožívání (jak to přítomné, tak, zpětně, i prožívání minulé).“

Ladislav Zedník (1977) je vzděláním paleontolog. Jeho debut *Zahrada s jabloněmi a dvěma křesly* (Argo, 2007) byl v roce 2007 nominován na cenu Magnesia Litera v kategorii Poezie. Básně publikoval a publikuje na serverech Písmák, Totem a Li-Terra, ve Welesu a almanachu Wagon.

Tereza
Botlíková

Překračoval tratoliště zrcadel, aby zakopl o strunu

Údolí pořezané strouhou
promrzlo
až na šedou kost.

Průchozímu
mi z půltónů šedi vybuchují
půl roku staré stopy.

A někde, níž,
leží náš pořezaný srpen –
v kapsách hrstky vlčích malin –
střel,
vytvrzených v naší krvi;
jimi jsme tehdy nabíjeli
jazyky.

Pak podzim.
Hřbitovy táhly za vískami
jako smečky za potravou –
krmily se listím – –

a já jedl rozinky vlčích malin –
chutnaly po ostružinách,
jako když se zhasne.

Nyní údolí promrzlé
na šedou kost.
Struna vody je o poznání
napjatější – –

ale navenek
ledový
klid.

Neosvitly; příčný řez ořechem

I (dopis první)

Dny jsou teď tenké jak pauzák. Někdy mám pocit,
že když v chůzi zrychlím, protrhnu mlhu – a octnu se ve
světě,
do něž se vytrácí vydechlá pára, psi štěkot a kam odrůstá
z komínů kouř...
Ale potom to zkusím – a nic. A tak mi zbývá jen tušení.

Včera jsem celý den prochodil městem.
Zbystřený, jako by každý pór kůže byl okem.
A pak jsem to pocítil: nepatrná zalomení vzduchu.
Místa, která vychýlí holubí let.

II

Zoubky klíče
skously a strhaly vazivo v zámku,
veřeje bezvládně promáchlý
a naprázdno mlely zlým pantem –
v jazyce zrelého železa,

a do ulic šel strážce dveří,
venčený geniem loci
– vodítko pokryté secesním vzorem –,
uviděl psa,
který se nápadně pánovi podobal:
šli jako jeden, pak oba dva
začaly nejistě odrážet výlohy –
obchodů s proutěným zbožím,
v nichž probíhal podzimní výprodej
barevných cetek.

Nečasem přicházel fotograf,
aby momentkou zachytil mrtvého holuba,
jenž přes noc přimrzl k vlastnímu odrazu –
na kaluži.

III

Šediví ptáci
začali do větru vpichovat jehly.
Časem byl vzduch plný pórů, plněných ptačími hlasy.
Pak přišel déšť. Do vpichů zatekla voda. Smyslně
vydechlo zetlelé listí.

Ten, který šel, na cestu vypouštěl čluny.
Pouze pár posledních nalezlo přístav. Z ostatních zbyly jen
vraky –
rozbité šlápěje, kterým krok pozvolna vymizel z paměti –
z paměti přespříliš mělké.

Ten, který poztrácel
korále v odstínech holubí krve, spěchal, aby je ukryl na
jediném místě,
kde viděl umírat člověka – –

tam by je vložil do hluboké jamky, zasypal hlínou
a měsíc co měsíc pak zaléval mlékem – v naději,

že z krystalu vytryskne strom, který dokáže vidět jen jediná
žena.

IV

zapomněl koho, tušil jen kde
mohl by v tomto dni potkat
někoho určitého.

Ve stráni skáceli akáty –
podél schodů zanořených do chůze jak pilka
přibýlo větru.

A ve vzduchu řezavo...

zalézalo za nehty, až dotyky zkřehly:
pak ticho bylo
skleněné;

čísi jazyk
– sám sobě kamenem –
mluvil na mrtvého holuba,
aby jej čekal na smluveném místě,

na kterém neznámá žena
zahřívá patero červených krystalů
a vyčkává,
kdo se jí vylihne z dlaní.

V (Dopis druhý)

Secesní dům. Ruina. Na zdi je stopa po strženém schodišti:
jako otisk skládacího metru. Ale v domě už nikdo nic ne-
měří.

Čas to vzdal, a ciferník v hodinách, které jsem zahlédl pro-
svítat zpod sutin,
zplesnivěl. Tak rád bych ti napsal, že jsem v kastlíku na
chodbě objevil dopis –
zavřený, s pohlednou datací, třeba 1944, a pak bych z něj
citoval:

„Drahá, ten almandin zbarvený holubí krví, kterys mi při-
vezla z Alp, spolkl zlý pes.

Tady je hladomor – zlého psa jsme snědli, chutnal po tvých
dlaních. Byl tvůj. Odpust’.

PS: Ten almandin mám!“

Ale kastlík byl prázdný.

A možná jsem si to vymyslel a žádný kastlík tam nebyl.

PS: Ani dům... Znáš mě.

Pancíře

Pláty loje
nakládáme na žebříňák,
po větvích je rozvěsíme
v sadu – –

jdeme jako po hmatníku,
drncí dráty vysokého
napětí – co je ti –,
tak zemřít – jak –,

tví ptáci do mě
vyklouvají
negativní reliéfy
hladu.